

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑποφαισίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν τις τὴν χρόαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάνυσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοῦς παῖδας.

ΣΤΗΛΟΦΩΝΗ ΠΡΟΠΑΡΧΗΤΕΑ

Ἑξωτερικὸς

Ἑβδομα... δρ. 16.-
Ἑβδομα... 8,50
Ἑβδομα... 4,50

Ἑξωτερικὸς

Ἑβδομα... δρ. 25.-
Ἑβδομα... 13.-
Ἑβδομα... 7.-

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτῆσια) δολλάρια 4.

ΕΒΔΟΜΕΙΑ ΔΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΙΣΤΩΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1875

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΕΑΙ ΔΙΕΚΟΥΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ἘΚΔΟΣΙΣ ΔΕΛΦΙΝΑΙΑΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις. 7 Μαΐου 1922

Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 23

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Χθὲς τὸ βράδυ, ὕπτερ' ἀπ' τὴ συνομιλία του μὲ τὸ Φιδέ, εἶχε γυρίσει πολὺ ἀργὰ καὶ κατόρθωσε νὰ γλυστρήσῃ ἀθόρυβα ὡς τὴν κάμαρά του καὶ ν' ἀποφύγῃ κάθε συνάντησιν μὲ τὸ μηχανικό. Καὶ φοβόταν τώρα μήπως αἰτία τοῦ ἀσυνήθιστου αὐτοῦ θορύβου ἦταν ὁ θυμὸς τοῦ κυρίου τούτου.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, βιάστηκε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ντυθῇ. Ἐτρεξε γενναῖα νάντιμετωπίσῃ τὴ θύελλα καὶ μπήκε στὴν τραπεζαρία.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸν σινιὸρ Πελιάσκο μὲ τὰ μανικοπουάμισα καὶ τὴ συνιόρα μὲ τὴν αἰωνία τῆς ἄσπρη καμιζόλα, νὰ συζητοῦν ζωηρά, κρατῶντας ἕνα γράμμα, ποῦ τ' ἄρπαξε ὁ ἕνας ἀπ' τὰ χέρια τ' ἄλλου, γιὰ νὰ τὸ ξαναδιαβάσῃ.

Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα, τὸ παιδί κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν τίποτε δυσάρεστο, ἀπεναντίας μάλλον.

Ἡ συνιόρα ἔλαμπε ἀπὸ χαρά· ὅσο γιὰ τὸν μηχανικό, ἔτρεχε, πηδοῦσε, ἐχόρευε γύρω-γύρω στὸ δωμάτιο, σιγοτραγουδώντας παράφωνα:

Ἐβίβα, Γκαριμπάλντι!

Ἐβίβα, Λιμπερτί!

Μόλις οἱ δύο σύζυγοι διέκριναν τὸ παιδί, ποῦ τοὺς παρατηροῦσε λιγάκι σαστισμένο, ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ φωνάζουν:

— Καλὰ μαντάτα, μπαμπίνο!

— Εὐτυχία! Εὐτυχία!

— Τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους; ρώτησε ὁ Φρέδος.

Ὁ μηχανικός ἀποφάσισε νὰ τοῦ πῇ τὴν αἰτία τῆς τόσης χαρᾶς τους.

Ἐνας ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτο-

κράτορος τοὺς εἶχε φέρεῖ ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ παλάτι: ὁ Ναπολέον Γ' εἶχε ἰδεῖ στὴν Ἐκθετὴ τὸ περίφημο ἀνδρείκελλο καὶ παρακαλοῦσε τὸν σινιὸρ Πελιάσκο νὰ πάῃ, μαζί μὲ τὰ μηχανήματά του, στὸ ἀνακτορὸ τῆς Κομπιένης, νὰ δώσῃ μὴ παράστασιν γιὰ νὰ διασκεδάσῃ ὁ Διάδοχος.

— Ντὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰ νοιώσῃς ἐσύ, ἔλεγε ὁ Ἰταλός, γιατί εἶσαι πολὺ μικρός· μὴ ἐγώ, ποῦ εἶμαι καλὸς ἔμπορος, καταλαβαίνω πὼς αὐτὴ ἡ πρόσκλησις εἶναι εὐτυχία, πλοῦτος! Στοιχηματίζω ὅτι, σὲ τρεῖς μέρες μόλις εἰ ἐφημερίντες γράψουν πὼς ἐπήγγκα στὸ παλάτι, τὰ ἔκω ἑκατὸν πενήντα

παραγγελίες! Πάει, ἐπλούτησα! Ζήτω! Ὁ Φρέδος, ἐνθουσιασμένος ποῦ ὁ κύριός του ἦταν τόσο εὐχαριστημένος, τὸν ἐρώτησε:

— Κι' ἐγώ; θάρθῃ κι' ἐγὼ στὸ παλάτι;

Ὁ Ἰταλὸς τέντωσε τὰ μάτια, ἔρριξε πίσω τὸ σκουφοῦ του καὶ φώναξε:

— Τέλει καὶ ρώτημα; ... Ποιὸς ἄλλος τὰ μπῆ μέσα στὸν καταγκιόζη μου, ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σένα ποῦ εἶσαι συνητισμένος καὶ κάνεις τὴ ντουλειά σου τέλεια, ταυμάσια;

Τὸ παιδί δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ κάποιο φόβο.

— Τί θὰ κάμετε, ρώτησε, ἀν ὑποθέσουμε πὼς ὁ αὐτοκράτωρ σὰς ζητήσῃ νὰ τοῦ πουλήσετε τὸ νούμερο 1 σὲ ὅποιαδήποτε τιμὴ; ... Ἐνὰς αὐτοκράτωρ δὲν εἶναι σὰν τὸν πρῶτο τυχόντα πελάτη· ἀν ἐκδηλώσῃ τὴν ἐπιθυμία νὰ αγοράσῃ καὶ τὰ δύο ἀνδρείκελλα, θὰ εἴστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ τὰ πουλήσετε.

Ὁ Πελιάσκο ἐκοίταξε χαμογελῶντας τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἐσὺ τί λές, μίλα κἀρα;

Ἡ Ἰταλίδα, ποῦ δὲν διακρίνονταν γιὰ τὴν εὐφυΐα τῆς, περιορίστηκε νὰ δειξῇ, μὲ μιὰ ἀπελπισμένη χειρονομία, ὅτι ὁ κίνδυνος, ποῦ ἔλεγε τὸ παιδί ἦταν πραγματικὸς κι' ὅτι κι' αὐτὴ τὸν φοβόταν.

Μὰ ὁ μηχανικός εἶπε, τρίδοντας τὰ χέρια του:

— Τὸ μπαμπίνο τὰ λέει καλὰ, εἶναι κατεργκάρικο κι' ἔξυπνο παινί... Μὰ κι' ὁ Πελιάσκο ντὲν πάει πίσω... Τὰ λογαριάζει καὶ τὰ ζυγνίζει ὅλα ἀπὸ πρὶν.

— ὦ, τόξερα αὐτό! ἔσπευσε νὰ πῇ ὁ Φρέδος.

Ὁ Ἰταλὸς ἔπιασε φιλικὰ τ' αὐτὴ τοῦ Φρέδου καὶ σφιγγοντάς του το—πολὺ δυνατὰ—ἐξακολούθησε γεμάτος κέφι:

—Λοιπόν, μικρὲ περιέρχεται.... Τέλεις νὰ μάτῃς τί τὰ πῶ, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ τελήσῃ ν' ἀγκοράσῃ τὸ νούμερο 1;

—Ἐχω μεγάλη περιέργεια...

—Εἶναι ἀπλὸ πρᾶμμα, εἶπε ὁ μηχανικός. «Ντυοῖν τάτερον» ὅπως ἔλεγε στὸ σχολεῖό μας ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας: «Ἡ ντὲν τὰ μοῦ ζητήσουν τίποτα καὶ ντὲν τὰ πῶ τίποτα» ἢ το μοῦ ζητήσουν νὰ λυτοῦν τίς ντύοι μου μηχανές. Καὶ τὰ τίς ντεῖξω. Αὐτὸ εἶναι ὅλο! Τὰ ντεῖξω τὸ μηχανισμό γιὰ τὸ νούμερο 2 καὶ... τὸν μικρὸ Φρέντα ἀπὸ ντῶ, γιὰ τὸ νούμερο 1... Ποιὸς τὰ γκελάσει γιαιτί, τὸν κορόντεψαν; ὁ αὐτοκράτωρ! Τὰ τοῦ πῶ: «—Μεγκαλειότατε, σὰς ἐφανερώσα τὸ μυστικὸν μου· μὰ ντὲν πρέπει νὰ τὸ πῇτε σὲ κανένα!... —Καὶ ντὲν τὰ τὸ πῇ! Αὐτὸ εἶναι ὅλο! Βλέπεις πόσο ἀπλὸ εἶναι τὸ πρᾶμμα;

Βλέποντας πῶς ὁ κύριός του ἦταν τόσο ἥσυχος, ὁ Φρέδος δὲν εἶπε τίποτα ἄλλο. Ἀνεγνώρισε ὅτι ὁ μηχανικός ἤξερε περισσότερα ἀπ' αὐτόν, καὶ τὸ κάτω-κάτω ἦταν δική του δουλειά. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀρχισαν οἱ ἐτοιμασίες γιὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Τὸ γράμμα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Οἴκου ἔλεγε ὅτι ἡ παράσταση θὰ γινόταν μεταξὺ πέντε καὶ ἑπτὰ.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πάρουν τὸ τραῦνο, ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὸ Παρίσι στὶς δύο καὶ ἑφτανε στὴν Κομπιένη στὶς τεσσερεσήμερις. Στὸ σταθμὸν θὰ περιμένε μιά ἀνακτορική ἀμάξα γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ μηχανικὸ καὶ τὰ πράγματα τού.

Ὁ Φρέδος συλλογιζόταν μὲ χαρὰ ὅτι θὰ ταξίδευε μὲ σιδηρόδρομο· παρόμοια εὐτυχία δὲν εἶχε δοκιμάσει ὡς τώρα. Αὐτὸ λοιπὸν τὸν ἔκανε νὰ συμμερίζεται τὴ γενικὴ χαρὰ καὶ βοηθοῦσε πρόθυμα τὸ σινιὸρ Πελιάσκο, ποὺ ἀνασκάλευε τὰ σεντούκια γιὰ νὰ βρῇ τουαλέττα ἀξία γιὰ τὴν περίστασιν.

Ἵστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, διάλεξε μιά καστανιὰ ρεντιγκότα, ἓνα κόκκινον γιλέκο καὶ ἓνα ὑπέροχο φηλὸ καπέλλο.

Ἡ σινιόρα στάθηκε πρὸς δύσκολη στὴν ἐκλογή της. Δοκίμασε, τὴ μιά ὑστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη, καὶ τίς ὀκτῶ φορεσιὰς τῆς καὶ δὲ βρῆκε κανένα κρινολίνο ἀρκετὰ φουσκωτό...

Στὰ δωμάτια βασίλευε μιά τέτοια ἀναστάτωση, σὰν ὕστερα ἀπὸ μετακόμιση ἢ πυρκαγιά. Οἱ δύο Ἰταλοὶ πηγαίνοντο ἐν μέσῳ αὐτὸ τοῦ χάος, μὲ φωνές, μὲ φιλονεικίες, μὲ γέλια.

Ἐθόμωναν, πετοῦσαν τὰ κρινολίνα ὁ ἓνας στὸ κεφάλι τ' ἄλλου, ὕστερ' ἀγκαλιαζόνταν καὶ ἐφιλιόνταν. Τί περιέργοι ἄνθρωποι. Τέλος κατὰ τὸ μεσημέρι

σκέφθηκαν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι. Ἐφαγαν διαττικὰ καὶ ἀφοῦ ἔδεσαν στερεὰ τὰ δύο κουτιά, ποὺ εἶχαν τοὺς παραγκιόζηδες, ξεκίνησαν γιὰ τὸ Σταθμὸν.

Πῆραν δύο ἀμάξια, γιὰτὶ τὸ κρινολίνο τῆς σινιόρας ἐγέμιζε, μόνο του, ἓνα ὁλόκληρο ἀμάξι. Στὸ ἄλλο κάθησαν ὁ Πελιάσκο καὶ ὁ Φρέδος, ντυμένοι ἐν ἀγγλικῷ κοστούμῳ γκροῦμ, ποὺ βρισκόταν σ' ἓνα ντουλάπι τοῦ μηχανικοῦ.

Ἐφθασαν μὲ θόρυβο καὶ ζωηρότητα στὸ Σταθμὸν. Κι' οἱ τρεῖς ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τρέμοντας μήπως χάσουν τὸ τραῦνο καὶ σ' ὅλο τὸ Σταθμὸν δὲν ἀκούγονταν παρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰταλοῦ ποὺ παρακαλοῦσε καὶ ἐκτενε, μὲ τὴν παράξενη προφορά του:

—Κύριε στατμήκη... σὰς παρακαλῶ... μὴν ξεκάσετε τὰ πρᾶμματά μου... παγκαίνω στὸν αὐτοκράτορα... στὸν αὐτοκράτορα!

«Δὲ βρῆκε κρινολίνο ἀρκετὰ φουσκωτό.» (Σελ. 178, στ. α')

Καὶ γέμιζε τὸ στόμα τοῦ, ὅταν μελετοῦσε τὸν αὐτοκράτορα!

Τέλος τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς τρεῖς σ' ἓνα βαγόνι, πρώτη θέσις, καὶ τὸ τραῦνο ξεκίνησε.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ ταξίδι μὲ τὸ σιδηρόδρομο ἐμάγευε τὸ Φρέδο. Καθόταν στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ καὶ κοιτοῦσε τὴν ἀπμομηχανή, ποὺ λαχάνιαζε καὶ σκορποῦσε ἀτμούς.

Ὅταν ἔφθασαν, ἓνας ὑπηρέτης τῆς αὐλῆς, μὲ πράσινη λιθόρεα, τοὺς περιμένε· ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ἰταλό, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ τὸν ρώτησε:

—Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ἐμιλῶ πρὸς τὸν κύριο Πελιάσκο;

—Σί, σινιόρ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, τόσο παραγμένος, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μιλοῦσε τώρα Ἰταλικά.

Ὅσο γιὰ τὴν σινιόρα, αὐτὴ δὲν ἔπαυε νὰ χαιρετᾷ μὲ ὑποκλίσεις τὸν

ἄνθρωπο μὲ τὴν λιθόρεα, ποὺ τὸν περνοῦσε γιὰ κανένα μεγάλο πρόσωπο, καὶ τὸ τεράστιο κρινολίνο τῆς πηγαινε δώθε-κεῖθε ἰσόχρονα καὶ ρυθμικά, σὰν ἐκκενρὸς ρολογιοῦ.

Ὁ ὑπηρέτης δὲν ἄφησε νὰ διαρκέσῃ πολὺ ἡ κωμικὴ αὐτὴ σκηνή. Σὲ λίγα λεπτὰ τὰ πράγματα ἦταν φορτωμένα σ' ἓνα μικρὸ ἀμάξι, οἱ ταξιδιώτες ὁρμήσαντες μέσα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ παλάτι.

Στὸ δρόμο, οἱ ἄνθρωποι χαιρετοῦσαν τὴν ἀνακτορική ἀμάξα, νομίζοντας πῶς ἦταν μέσα μεγάλα πρόσωπα καὶ ὁ Πελιάσκο, γεμάτος περηφάνεια, κημάωνε στὴ θέσιν του καὶ σκουντώντας τὴ γυναῖκα του, τῆς ἔλεγε:

—Βλέπεις, μία κἀρα;...μὲ ξέρουν! Τί ντοξασμένος ποὺ εἶμαι, Παναγκιά μου!

Ἵστερα, χτυπώντας ἐλαφρὰ μὲ τὸ πόδι τὸ Φρέδο, ποὺ καθόταν στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς ἀμάξης, τοῦ φώναξε:

—Ἐκεῖς τύκη, μπαμπίνο, νὰ ἔκῃς κύριο τόσο ντοξασμένο, ποὺ τὸν καλεῖ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀκόμα!

Μόλις ἔφθασαν στὸ παλάτι, ἓνας θαλαμηπόλος τοὺς ὁδήγησε στὸ διαμέρισμα ποὺ ἦταν προορισμένο γι' αὐτοὺς.

Τοὺς ἐσερδύρισαν ἓνα μικρὸ κολατοῖ σὲ μιά μικρὴ τραπέζια.

Ἐνῶ οἱ ταξιδιώτες ἔτρωγαν μὲ συγκίνηση τὰ αὐτοκρατορικὰ φαγητά, ὁ θαλαμηπόλος τοὺς εἰδοποίησε ὅτι ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι εἶχε αποφασισθῇ στὴν ἀρχή, ἡ παράσταση δὲ θὰ γινόταν στὸ θέατρο, ἀλλὰ στὴ στοὰ τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων.

Ὁ κύριος Πελιάσκο ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ νὰ μεταφερθοῦν ἐκεῖ τὰ σκηνικά του; ρώτησε ὁ θαλαμηπόλος.

Ὁ Ἰταλὸς ἐδέχθηκε καὶ ὁ Φρέδος, θαμπωμένος, ἀνολοθώντας τὸν κύριό του, πέρασε ἀπ' τὰ κυριότερα διαμερίσματα τοῦ παλατιοῦ: ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, στολισμένη μὲ θαυμασία χαλιά, τὴν αἴθουσα τοῦ Θρόνου, ποὺ οἱ τοῖχοι τῆς εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ ἔργα τοῦ Ζιροντέ, καὶ τέλος τὴ στοὰ, ὅπου βλέπει κανεὶς τὴν ἱστορίαν τοῦ Δὸν Κιχώτη, ἔργο τοῦ Κοῦπέλ.

Ὁ Πελιάσκο ἀκολουθοῦσε σιωπηλὸς τὸν θαλαμηπόλο, ἐνῶ πίσω του ἡ γυναῖκα του δὲν ἔπαυε νὰ χαιρετᾷ. Χαιρετοῦσε τοὺς πολυεταίρους, τὰ παράθυρα, τὰ κίθρα, τίς πόρτες, τὰ πάντα. Καὶ τὸ ἀεικίνητο κρινολίνο τῆς ἔμοιαζε σὰν καμπάνα ποὺ τὴν χτυποῦν.

Στὸ τέλος τῆς στοᾶς ἦταν ἀραδιασμένες καμμιὰ πενηνταριά καρέκλες.

(Ἐπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗ

Ο ΒΟΘΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδ. σελ. 171.)

Ἐτρεχε καὶ ὥστόσο ἡ φωνὴ ἑφτανε πάντα σταυτιά της, ὅλο καὶ πρὸς παραπονεμένη: «κουμπάρα, κουμπάρα!», ὡς ποὺ ἀπομακρύνθηκε τόσο, ποὺ δὲν ἐξεχώριζε πλέον τὴ λέξη· ὁ ἦχος ὅμως ἐφθανε ἀκόμα σέναν τόσο παραπονεμένο, ποὺ ἦταν πλέον σὰν κλαύμα.

Ἐρτασε στὸ χωριὸ ξεψυχισμένη· μὰ δὲν εἶπε τίποτα στὴ Μαλέκω της· ντράπηκε νὰ τῆς πῇ πῶς φοβήθηκε τοὺς βρυκόλακες αὐτῇ, ποὺ δὲν τοὺς ἐπίστευε!...

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, τὰ διηγῆθηκε ὅλα στὸ Γρηγόρη τὸ φίλο της. Ἦταν μεγάλο ἀγόρι δεκοχτὼ χρονῶν καὶ ἤξερε πολλὰς ἱστορίας γιὰ βρυκόλακες νὰ σοῦ πῇ, μὴλο ποὺ δὲν τοὺς ἐπίστευε. Εἶχε μεγάλῃ ἀφοσίωσιν στὸ κορίτσι γιὰτὶ τοῦ μάθαινε γράμματα, καὶ αὐτὸς πάλι ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του, τῆς ἔφτιανε.

Καὶ τί δὲν τῆς εἶχε κάμει! μικροὺς μύλους ξύλινους· μικρὰ σκαλιστὰ σεντούκια· ποτήρια στολισμένα μὲ λουλούδια τριγύρω καὶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ζητοῦσε. Τῆς εἶχε φτεῖξει καὶ ἓνα μαντολίνον ἀπαράλλαχτο σὰν αὐτὰ ποὺ εἶχε δῇ στὴ χώρα, ἀλλὰ μονοκόμματο· τρεῖς βδομάδες παιδεύτηκε νὰ τὸ κουφαλιάσῃ καὶ νὰ τὸ κάμῃ λεῖτο σὰν ἀγοραστὸν· δὲν εἶχε κόρδες, μὰ τί πείραζε; «Ἀμα θὰ πάω στὸ Κάστρο, τῆς εἶπε, θὰ σοῦ φέρω ὥστόσο βάζουμε στὴ θέσιν τοὺς αὐτοὺς τοὺς σπάγγους· μόνο ποὺ δὲ βγάλουν ἦχο».

—Τὸ ἴδιο κάνει, ἀποκρίθηκε τὸ κορίτσι γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Τῆς ἔκανε καὶ τόσες ἄλλες χάρες! Τῇ βοηθοῦσε νὰ σκαρφαλώνουν στὶς ἄγριες ἀπόκρημνες γράδες, γιὰ νὰ βλέπουν τὸ «ἀσκηταριό». Τῆς ἐπιανε ἀγριοπερίστερα. Ἐπῆγγαιναν καὶ στὶς στάνες νὰ δλέπουν τίς στρογγυλὰς ποὺ «ἐκαλοκαλριάζαν» τὰ πρόβατα. Τῆς ἔφερνε ζωντανὰ λαγουδάκια, πετροχελιδόνα, ἀηδόνια· ἓνα μεγάλο πουκάμισο φειδιοῦ, ποὺ ἔκανε τρόμο, καὶ τόσα ἄλλα! Αὐτῇ πάλε τοῦ μάθαινε ὅσα γράμματα ἤξερε· καὶ ὅταν τοῦ τάμαζε ὅλα— «Ἐγὼ δὲν ξέρω ἄλλα, τοῦ εἶπε· τώρα νὰ πᾶς στὸν παππᾶ, ἂν θέλῃς περισσότερα».

Ἐτσι δὲν ἦταν πιά μαθητὴς της· τῇ φιλία ὅμως τὴν εἶχαν πάντα καὶ σ' αὐτὸν ἐπῆγε νὰ πῇ ὅ,τι ἀκουσε στὰ «Καθίσματα».

—Δὲς νᾶταν βρυκόλακες, Γρηγόρη;

—Μπᾶ! κατὶ ἄλλο θὰ ἦταν... πᾶμε νὰ ἰδοῦμε!

Αὐτὸς ἤξερε ἓνα μονοπάτι, ποὺ κατέβαινε κανεὶς στὸ Βόθνα χωρὶς νὰ γκρεμιστῇ.

—Θὰ κόψουμε καὶ ἀμύραντα, τῆς εἶπε· εἶδα πληθὺς ἐκεῖ μέσα. Καὶ ξεκίνησαν.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μονοπάτι καὶ ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν, μιά βαρεῖα μυρωδιὰ ἀπὸ βρεγμένο χῶμα, ἀνακατωμένη μὲ ἄρωμα δροσεροῦ χόρτου καὶ λουλουδιῶν, τοὺς ἐζάλιτε. Ἐδῶ εἶναι πάντα ἀνοιξη, γιὰτὶ δὲν τὸ πιάνει ὁ ἥλιος καὶ ὅλα μένουν νοτισμένα καὶ δροσερά. Στὸ κάθε βῆμα τοὺς καὶ ἓνα πήδημα, πότε λαγοῦ, πότε κουναδιοῦ, ἐτάραζε τὴ φοβερὴ ἡσυχία τοῦ Βόθνα· πᾶρα κάτω ξυλόκοττες ξαφνιασμένες ἐτρέπυναν στὰ χαμύκλαδα, σαῦρες σὰν φεῖδια μεγάλες τοὺς ἐκοίταζαν μὲ τὰ γυαλιτερά μάτια τοὺς, χωρὶς νὰ συλλογίζονται καὶ νὰ παραμερίσουν, λὲς καὶ τοὺς ἐγνώριζαν. Πληθὺς ἀπὸ ἄλλα ζῶα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ποὺ πρώτη φορὰ τὰ δέλεπε τὸ κορίτσι, ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἄλλα περνοῦσαν, ἀλλὰ σερβόνταν, ἀλλὰ πετοῦσαν καὶ ἄλλα ἔμεναν ἀκίνητα, γιὰτὶ δὲν ἐνοιώθαν κίνδυνο.

Καὶ τὰ λουλούδια; Τί λουλούδια ἦταν ἐκεῖνα!

Ἐδῶ θὰ εἶναι μαγεμένος ὁ τόπος· συλλογιζόταν τὸ κορίτσι· καὶ τόσος ἦταν ὁ θαυμασμός του γιὰ ὅ,τι ἔδλεπε γύρω του, ποὺ δὲν ἐκατάλαβε πῶς ἔφθασαν καὶ ὅλας στὸ βάθος τοῦ Βόθνα καὶ τρόμαξε, ὅταν ὁ Γρηγόρης τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι καὶ τῆς φώναξε:

—Γρηγόρα, δός μου τὸ χέρι σου καὶ μὴ σκιαχτῇς!

—Τί εἶναι;

—Τίποτα δὲν εἶναι. Νά! ἀετοί, ἀκουσαν τὰ βήματά μας καὶ θὰ πετάξουν· ἓνα μικρὸ παιδί μπορεῖ νὰ σηκώσουν στὰ νύχια τοὺς.

—Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι μικρὸ παιδί!

—Δὲν τὸ λέω γιὰ σένα, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ φίλος, ποὺ θυμήθηκε τὴν ἀδυναμία της· δὲν ἤθελε νὰ τὴ λένε μικρή. Ἐνας ἄνθρωπος στὰ ἐννιά του χρόνια μπορεῖ νὰ ζήσῃ στὸν κόσμον μὲ τὰ χέρια του, καὶ αὐτὸ δὲν τὸ κάνουν οἱ μικροί! Μ' αὐτοὺς ἐδῶ εἶναι τόσο πολλοὶ ποὺ μποροῦν νὰ μάς σηκώσουν καὶ τοὺς δύο μας, ἂν θέλουν. Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ σπιάζονται καὶ αὐτοί. Νά, θέλεις νὰ δῇς πῶς θὰ φύγουν;

Ἐσφύριξε μ' ἓνα σφύριγμα δυνατό, διαπεραστικό, φοβερὸ μέσα στὸ βάθος τοῦ Βόθνα. Κι' ἐξαφνὰ μιά βοή καὶ ἓνα σκοτάδι ἐπλάκωσε γύρω τοὺς.

Ἐσήκωσαν τὰ μάτια τοὺς: Ἐντεκα ἀετοὶ ἔφραγαν τρομασμένοι, χτυπώντας ἄγρια τὰ φτερά τοὺς. Τὸ ράμφος τοὺς, τὰ νύχια τοὺς ἦταν τρομαρά.

—Θέ μου! Τί εἶναι αὐτό;

Ἐν ἔδλεπε τὸ μεγάλο βουνὸ τοῦ χωριοῦ της νὰ πετᾷ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, δὲν θὰ τῆς ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση ἀπ' ὅ,τι τῆς ἔκαναν τὰ μεγάλα αὐτὰ πουλιά, ποὺ μὲ τὸ ἓνα φτερό τοὺς μονάχα θὰ τὴ σκέπαζαν ὁλόκληρη!

—Τί μεγάλα ποὺ εἶναι! Τί μεγάλα!

Κι' ἡ ἀναπνοή της ἦταν «βαρεῖα».

—Εἶδες; ἐσκέπασαν ὅλο τὸ φῶς... σὰ νύχτα εἶναι ἐδῶ μέσα... Σὲ λίγο ποὺ θάπομα· ρυνοῦν, θὰ δοῦμε τί ἐξητοῦσαν. Κάποιο ψοφῆμι θὰ ἐμυρίστηκαν, ἂν καὶ δὲν αἰσθανομαί μυρουδιά.

Καὶ ὅταν τὰ μεγάλα πουλιά ὑψώθηκαν τόσο, ποὺ τὸ φῶς ξαναχύθηκε στὸ βάθος τοῦ Βόθνα, ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχαν σταθῇ οἱ ἀετοί.

Ἐνα μεγάλο κόκκινο ἄλογο ἦταν ξαπλωμένο ἀνάμεσα στοὺς ἄγριους θάμνους, καὶ γύρω του σπασμένα κλωνάρια καὶ θάμνοι ξεερριζωμένοι καὶ χῶματα καὶ πέτρες, ποὺ γκρεμιστῆσαν μὲ τὸ κατακλίσμα τοῦ μεγάλου ζώου.

—Τί ὠραῖο ἄλογο! ἐψιθύρισαν καὶ οἱ δύο, κοιτάζοντας τὸ θαυμάσιο ζῶον μὲ τὸ στιλπνὸν τρίχωμα καὶ τὴν περήφανη χαίτη, σηκωμένη καὶ σκαλωμένη σὲ κλωνάρια. Τὰ πόδια του, σὲ μιά στάση ζωῆς, ἔδειχναν προσπάθεια νάνασηκωθοῦν καὶ ταμάτια του, ἀνοιχτὰ σ' ἓνα ἀνοιγμα ἀγωνίας, εἶχαν ἀκόμη τὴν ὑγρότητα καὶ τὴν στιλπνάδα τῶν ζωντανῶν ματιῶν.

—Τί κρίμα, τί κρίμα νὰ χαθῇ τέτοιο ἄλογο! καὶ θὰ μπορούσε νὰ σωθῇ. Δὲν ἔχει καμμιὰ πληγὴ ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα, ποὺ τοῦ ἔκαναν τώρα οἱ ἀετοὶ στὸ πλευρό του· καὶ φαίνεται πῶς ἀγωνίστηκε πολὺ καὶ κάποιος ἄνθρωπος μαζὺ του, γιὰ νὰ τὸ στήσῃ στὰ πόδια του· μὰ δὲν μπόρεσε ἢ γιὰτὶ θάταν χτυπημένος καὶ αὐτός, ἢ γιὰτὶ θάταν μικρός· κάποιο τσοπανόπουλο· φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ πατήματα. Νὰ μὴ μοῦ τὸ πῇς ἀμέσως ἐχτὲς τὸ δράδι!...

Τὸ κορίτσι ἐσώπαινε, ντροπισμένο καὶ λυπημένο, ποὺ γιὰ μιά στιγμὴ ἐπίστεψε στὰ λήθη πῶς ἦταν βρυκόλακες καὶ ἔγινε αἰτία νὰ συμβῇ τέτοιο κακὸ.

—Οἱ γυναῖκες φταῖνε! εἶπε σὲ λίγο μὲ θυμὸ, ποὺ λένε τέτοιες φοβερὲς ἱστορίες, τάχα ἀληθινές, ποὺ σοῦ γυρίζουν τὸ κεφάλι καὶ σοῦ κάνουν τρόμο. Δὲν θὰ ξανασταθῶ ν' ἀκούσω ἱστορίες ἀπὸ γυναῖκες!

Καὶ συλλογίστηκε τὸ φτωχὸ Διαπόπουλο καὶ τὴν ἀγωνία του μέσα στὸ Βόθνα μὲ τὸ γκρεμισμένο καὶ μισοπεθαμένο ἄλογό του.

Θυμήθηκε πώς τὴν προηγούμενη μέρα ακριβῶς ἐπέρασαν οἱ λιάνικες στανες μὲ τὰ ψηλά ὠραία ἄλογα. Τὸ μικρὸ τροπανόπουλο, — σίγουρα ἦταν μικρὸ, φαινότανε κι' ἀπὸ τὴ φωνή του, κι' ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, — θὰ ξεμοναχιάστηκε κι' ἐπαθε αὐτὴ τὴ συμφορά.

— Ἀλήθεια, Γρηγόρη, ποῖος ξέρει τί μαρτύριο θὰ τραῖζε ὅλη τὴ νύχτα ἐδῶ-μέσα μοναχό του καὶ μὲ τί πόνο θάποχωρίστηκε τὸ πρῶτ' τὸ ἄλογό του τὸ πεταμένο...

— Βλέπεις; αὐτὸς ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὸ Βῆθνα δὲν ἐσιάχτηκε τοὺς δρυκόλακες, αὐτὸς ἕνας Διάπης, καὶ σύ!...

— Σώπα τώρα! μὴ μοῦ τὸ θυμίζεις!
ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΠΑΠΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

*Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ μέρα, ἀπάντησα στὸ δρόμο τὸν γνωστό σας Γάλλο καλλιτέχνη κ. Ι. Πίκ, καθηγητῆς σχολικῆς ζωγραφικῆς καὶ ὁργανωτῆς τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἑκπαίδευσως» στὴν Ἑλλάδα. Καὶ μὲ τὴν προφορὰ τοῦ σινιόρ-Πελιάσκο, — ἔ, ξένος εἶναι, πάλι θαύμα ποὺ μιλεῖ καὶ τόσα ἐλληνικά, — μοῦ εἶπε:

— Ἀ, καλὰ ποὺ σὰς βρίσκω!... Νάρτητε... Τὰ κύμα ἐλκοσιεννιά ἐγκαίνια!
— Εἰκοσιεννιά ἐγκαίνια!... Τί λέτε;
— Ναί, ναί... στίς ἐλκοσιεννιά αὐτοῦ τοῦ μηνός... ἔκω τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἑκτεστῆς μου στὸ Ζάππειο!

— Ἀ, ἔτσι; Χαίρω πάρα πολὺ... Θὰ εἶναι πάλι ζωγραφικὴ τῶν μαθητῶν σας;

— Ναί, καὶ πλαστικὴ... Ἐκὼ τρεῖς κιλιάντες κομμάτια... Νάρτητε, σὰς περιμένω! Τὰ εὐκαριστήτε!

Πραγματικῶς, ἐπῆγα στίς ἐλκοσιεννιά στὸ Ζάππειο κι' εὐχαριστήθηκα πολὺ. Βρῆκα τρεῖς μεγάλες σάλες γεμάτες ἀπὸ ἔργα τῶν μικρῶν μαθητῶν τοῦ κ. Πίκ. Ἰχνογραφήματα, ζωγραφήματα, πλαστικά, ἀρχιτεκτονικά, ἔ, τι θέλετε. Ἡ ἐντύπωσή μου ἦταν ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὴν περσινὴ ποῦ, ἀνθυμάστε, σὰς τὴν ἔγραφα. Μπορῶ νὰ σὰς πῶ πὼς ἔφυγα ἐνθουσιασμένος. Πόσα μικρὰ ταλέντα, καλλιτεχνικά, ποῦ ἡ ὑπομονὴ κι' ἡ μέθοδος τοῦ κ. Πίκ τὰ βοηθοῦν καὶ τὰ διαπλάττουν! Μὰ ὠρισμένως μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ γίνουν μιά μέρα ζωγράφοι. Ὅσα πάλι δὲν γίνουν — καὶ δὲν εἶναι καμμιά ἀνάγκη νὰ γίνουν ὅλα, — θὰ

ξέρουν τοὐλάχιστο κάτι νὰ ζωγραφίσουν, κάτι νὰ ἐννοοῦν ἀπὸ ζωγραφικῆ. Κι' αὐτὸς ἴσα-ἴσα εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς μεθοδου: ὅχι νὰ βγάλῃ ζωγράφους, ἀλλὰ νὰ δώσῃ ὅ' ὅλους τοὺς μαθητὲς τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τῆς ζωγραφικῆς, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα σὲ κάθε ἄνθρωπο.

Κι' οἱ μικρὰς βασιλοπούλες, οἱ πριγκίπισσες, εἶναι μαθήτριες τοῦ κ. Πίκ καὶ στὴν ἴδια ἐκθεστῇ, μαζί μ' ὅλα τὰλλα παιδιὰ, δημοκρατικώτατα, ἐκθέτουν τὰ ἔργα τους, ποὺ διακρίνονται ὅμως περισσότερο, σὰ πριγκηπικά, γιὰ τὸ βασιλικὸ τους γοῦστο. Τὰ καλύτερα εἶναι τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκίπισσας Εἰρήνης τοῦ Βασιλιά: ἀλλὰ δὲν πᾶνε παρακάτω καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν Ὑψηλοτήτων, τῆς Ἑλισσάβητ τοῦ Νικολάου, τῆς Ὀλγας καὶ τῆς Μαρίνας. Ἀπὸ τὰ ἔργα πάλι τῶν «κοινῶν θνητῶν», ξεχωρίζουν, γιὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀξία, τὰ ζωγραφήματα τοῦ μαθητοῦ Καμπανῆ.

Στὸ ἴδιο Ζάππειο, αὐτὲς τίς ἡμέρες εἶν' ἀνοικτὴ καὶ μιά ἄλλη Ἑκθεσὴ, ἐνδεδιόνη ζωγράφου αὐτῆς, τοῦ κ. Βώκου. Εἶναι κυρίως τοιογράφος μὲ φυσικώτατο χρῶμα κι' οἱ πίνακές του θαυμάζονται γενικῶς. Νὰ πᾶτε νὰ τοὺς ἴδῃτε, μιά ποῦ θὰ πᾶτε καὶ γιὰ τὴν Ἑκθεσὴ τῶν μαθητῶν. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι ὁ ζωγράφος αὐτός, ποὺ ἔφτασε σήμερὰ νὰ κἀνῃ κι' Ἑκθεσὴ δική του, δὲν εἶναι συστημιακός, δὲν ἐσπούδασε σὲ κανένα Ἱδρυματεῖο, δὲν ἔχει δίπλωμα. Εἶναι αὐτοδίδακτος ἢ, καλύτερα, ἐμπνευσμένος. Μεγάλος πιά, καὶ γνωστότατος λογοτέχνης, αἰσθάνθηκε ἀξαφνὰ τὴν κλίση, τὴν ὁρμητὴ νὰ ζωγραφίσῃ. Ἀρχισε, δοκίμασε, προχώρησε καί, σὲ λίγο καιρὸ, τελειοποιήθηκε. Εἶχε δηλαδὴ ἕνα δυνατό ταλέντο, ποὺ γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ ἀγνοοῦσε.

Καὶ δὲν εἶναι τὸ μόνο ταλέντο τοῦ κ. Βώκου. Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε πρῶτα ὅλα τὰ λογοτεχνικά: εἶναι ποιητῆς, διηγηματογράφος, μυθιστοριογράφος, θεατρικός, συγγραφέας, χρονογράφος, δημοσιογράφος, σὲ ὅλα αὐτὰ διαπρεπῆς, μ' ἐπιτυχίες μεγάλες στὴ ζωὴ του. Ἐπειτα εἶναι καὶ μουσικός, ἐπίσης αὐτοδίδακτος κι' ἐμπνευσμένος. Πρὶν ἀκόμα μάλιστα νὰ γρῆ μουσική, — γιὰτὶ ὑπερὰ ἔμαθε, — ἔπαιζε στὸ πιάνο συνθέματα δικὰ του ἐκπληκτικά! Μνημεῖο παντοτεινὸ θὰ μένῃ στὴν ἱστορίαν τῶν Τεχνῶν καὶ τῶν Γραμμάτων τὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ «Καλλιτέχνη», ἐνδεδιόνη τοῦ ἐβγαλε ἄλλοτε ὁ κ. Βώκος. Τὸ φυλλάδιο αὐτό, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, εἶναι γραμμένο καὶ εἰκονογραφημένο ἀπὸ τὸν ἴδιο!

Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χρωματιστὴ εἰκόνα τοῦ ἐξωφύλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐλληνικά τοπία ποὺ τὸ στολίζουν μέσα, ἔχει ποιήματα, διηγήματα, πολιτικὸ ἄρθρο, φιλοσοφία, μουσικὰ, κριτικὰ, ὅλ' αὐτὰ ἔργα ἐνὸς μόνον ἀνθρώπου! Κι' ὠραία, πολὺ ὠραία, — αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα! Τέλος πάντων, εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμῶ τὸν πολυσχιδὴ αὐτὸν Βώκο χωρὶς θαυμασμό. Κι' ὁ θαυμασμός μου μορφώθηκε μὲ τὴν Ἑκθεσὴ του.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ὁ ὑπάλληλος τὰ ἔγραψε σ' ἕνα μεγάλο βιβλίο, ποὺ φάνηκε τῆς Διονυσίας ὅτι θὰ χρησίμευε γιὰ νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ.

— Νὰ ξαναρθῇς αὐριο τὴν ἴδια ὥρα γιὰ νὰ σὲ κοιταξῇ ὁ γιατρός καὶ ὕστερα θὰ πάρῃς τὴν ἀπάντησή μας.

— Ὁ γιατρός; ρώτησε τρομαγμένη;

— Ναί, ἔτσι εἶναι ἡ τάξη, ὅλες ἔτσι κάνουν. Δὲν θὰ σὲ φάῃ, ἐννοία σου, ὁ γιατρός. Πρέπει ὅμως νὰ θεοσιώσῃ πὼς δὲν ἔχεις κανένα χέρι σπασμένο ἢ κανένα ὄμο βγαλμένο, εἶπε χαμογελῶντας.

Ὅταν ὁ ὑπάλληλος ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια στ' ἄλλα κορίτσια ποὺ ἐρχόντανε νὰ ζητήσουν δουλειά, αὐτὰ ὀύζανε τὰ γέλια. Ἡ Διονυσία ὅμως οὐτε χαμογέλασε. Ρώτησε μόνο:

— Πρέπει νὰ ἔλθω μὲ κουστούμι καθαρίστρας αὐριο;

— Ἐλα ὅπως θέλεις. Δὲ θ' ἀρχίσῃς ἀμέσως τὴ δουλειά. Μόνο μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ γιατροῦ θὰ σοῦ ποῦμε ἀν σὲ παίρνουμε ἢ ὄχι. Ἀλλὰ... γιὰ στάσου... Ἐμεῖς μιλοῦμε γιὰ σπασμένο χέρι, μὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς τὸ μέτωπό σου εἶναι σπασμένο. Ποῖος σοῦ ἔδωκε αὐτὴ τὴ βούλα ἐκεῖ πάνω;

Ἡ Διονυσία δὲν ἀποκρίθηκε: χαμήλωσε μόνο τὸ κεφάλι.

— Θὰ πῇν ὁ μπαμπᾶς, ἔ; ἐπρόσθεσε μὲ ὕψος ἀνθρώπου συνειθισμένου σ' αὐτὰ, μὰ μὲ καλὴ καρδιά.

Καὶ βλέποντας πὼς ἡ μέλλουσα καθαρίστρα δὲν ἤξερε πὼς νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν τροπὴ τῆς, τῆς εἶπε μὲ ἀπλότητα:

— Ἐέρεις, κόρη μου, καλύτερα νὰ μὴ τοῦ ἀντιστέκεσαι.

Ἡ Διονυσία κατέδασε ἀκόμη περισσότερο τὸ κεφάλι, χαιρέτησε καὶ βγήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

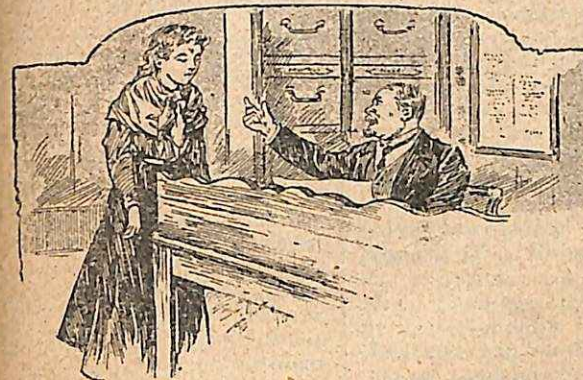
Νέοι ἐξευτελισμοί.

Ἀποῦ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο δια-

πέρχαστε τὴν αὐλὴ καὶ ἦταν ἐτοιμὰ νὰ ξαναπάρῃ τὸν μεγάλο δρόμο, ἢ Διονυσία θυμήθηκε τὰ φορέματά της ποὺ εἶχε κρύψει πίσω ἀπὸ τὸ ξύλα. Γύρισε ἀμέσως γιὰ νὰ τὴ πάρῃ, ἀδίκῃ ὅμως ἔφαχνε νὰ τὰ ὀρῇ. Τὰ φορέματα δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ ποὺ τὰ εἶχε βάλει. Τῆς τὰ πήραν χωρὶς ἄλλο.

Τί νὰ κάμῃ τώρα;

Ἐκοίταξε γύρω τῆς. Πολλοὶ ἐργάτες ἔκαναν καθένας τὴ δουλειά του

— Ποῖος σοῦ ἔβαλε αὐτὴ τὴ βούλα; (Σελ. 180, στ. α')

χωρὶς νὰ φροντίζουν γι' αὐτὴ. Πῆρε θάρρος ὅμως καὶ πλησίασε ἕνα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μήπως ὀρήκατε κανένα δέμα;

— Τί δέμα, παιδί μου, ποῦ;

— Ὅτι πήγαίνα ν' ἀπαντήσῃ ἡ Διονυσία, ἀκουσθήκαν πίσω ἀπὸ τὰ ξύλα κάτι δυνατὰ γέλια καὶ σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκαν δυὸ μικροὶ μαθητευόμενοι. Ὁ ἕνας ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια δλέπωντας τὸν ἄλλο νὰ φορῇ στὸ κεφάλι του τὸν κοῦκο τῆς Διονυσίας καὶ στὴ ράχη του τὸ χονδρὸ τῆς ἐπανωφόρι.

Τί ἀστεῖος ποὺ ἦταν ἔτσι μασκαρεμένος!

Ὁ κοῦκος, ποὺ ἦταν πολὺ μικρὸς γιὰ τὸ κεφάλι του, στεκότανε στὴν κορφή του, κι' ἔκανε κάτι κωμικὲς κινήσεις ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι ποὺ τὰ μανίκια τοῦ ἐρχόντανε τόσο κοντά.

Ἔτσι ντυμένος, μὲ τὸ μουντζουρωμένο πρόσωπό του, ἐμοιαζε μὲ τὰ σκιάχτρα ποὺ βάζουν οἱ χωρικοὶ στὰ χωράφια καὶ στὰ περιβόλια τους γιὰ νὰ φοβερίζουν τὰ πουλιὰ.

Καὶ ἡ Διονυσία ἀκόμα δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ. Τὸν ἐπλησίωσε ὅμως καὶ ζήτησε τὰ φορέματά της. Ὁ ἀστεῖος ὅμως μαθητευόμενος δὲν τᾶδινε χωρὶς πληρωμὴ.

— Αὐτὰ μονάχα ἔχω, εἶπε ἡ Διονυσία δειλυνώντας δυὸ δεξιὰς ποὺ δρισκόντανε στὴν τσέπη τῆς.

— Νὰ τὰ κρατήσῃς τὰ λεπτά σου, τῆς ἀποκρίθηκε. Ἐγὼ θέλω μόνο νὰ μοῦ δώσῃς μιά τὸ χέρι σου.

Ἡ Διονυσία δὲν ἦταν βέβαια ὑπε-

ρήφανη. Δὲν ἀγαποῦσε ὅμως τὴν οἰκειότητα μὲ ὅποιον τύχη καὶ ἤξερε πὼς ἔπρεπε νὰ κρατῇ τὴ θέσιν τῆς μὲ τοὺς ἐργάτες.

Εἶπε ὅμως μὲ θάρρος.

— Δὸς τα πρῶτα καὶ δλέπουμε κατόπι.

Καὶ τραβῶντας τὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ μαθητευομένου, σήκωσε ἀπὸ κάτω καὶ τὸ κοῦκο τῆς ποὺ εἶχε πέσει μὲ τὴν κίνησιν τῆς, τὰ πήρε καὶ τὰ δυὸ καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ πίσω τῆς ἀρτίσινε νὰ τρέχῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Ὅταν κουρασμένη πῆ ἀπὸ τὸ τρέξιμο, μετρίασε τὸ βᾶδισμά της, ἀρτίσινε νὰ συλλογιέται ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας. Καὶ τὴν ἐπίασε μιά λύπη.

— Εἶδες, γιὰτὶ πήγα στὴν ἀσπρορρουχοῦ μου χωρὶς ἐπανωφόρι καὶ χωρὶς καπέλλο, αὐτὴ νόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ ἔχῃ οἰκειότητα μαζί μου.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφεῖου ἀκόμη, ποὺ δὲν ἦταν βέβαια κακός, μοῦ μίλησε μὲ ὕψος προστατευτικὸ καὶ μὲ τρόπο προσδλητικὸ γιὰ τὸν πατέρα μου.

Μὰ γιὰτὶ ν' ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι ἔτσι; Τόσο πολὺ χαμηλὰ κατεβαίνει κανεὶς σὰν γίνετα ἐργάτης;

Κι' ἔτσι λοιπὸν θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποφέρω τὴν συντροφιά αὐτῶν τῶν παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν τῶν χωρὶς ἀνατροφή; Τί ντροπὴ! Καλύτερα νὰ ζητιάνεύω.

Καὶ οἱ φίλοι μου; συλλογίσθηκε σὲ λιγάκι. Ἡ Ζερμαῖν, ὁ Μωρίς, ἡ οἰκογένεια Μπεκκάρ ποῦ θὰ μ' ἐβλέπαν στὸ δρόμο χωρὶς καπέλλο;

Ἐ! καὶ ἔπειτα; Θὰ μὲ ἴδουν βέβαια πολλὰς φορές. Ἀλλὰ πρέπει. Ναί, πρέπει.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ Διονυσία παραδεχόταν ὅλους τοὺς ἐξευτελισμοὺς ποὺ θὰ τῆς προσέφερε τὸ νέο τῆς ἐπάγγελμα. Σκυμμένη ὅμως ὅπως προχωροῦσε, δὲν πρόσεξε ἕνα νέο ποῦ ἐρχότανε ἀντίκρου τῆς ἀπὸ τὸ ἴδιο πεζοδρόμιον. Ἦταν ὁ Μωρίς.

Μόλις τὸν εἶδε, φόρεσε μὲ γοργὸ κίνημα τὸν κοῦκο καὶ τὸ ἐπανωφόρι ποὺ ἀφηρημένη κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια τῆς καί, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια, σὰν νὰ ἦταν ἀκόμα μόνη στὸν

ἐρημον αὐτὸ δρόμο, ἐξακολουθῆσε νὰ προχωρῇ μὲ τὸ ἴδιο γρήγορο βῆμα.

Ὅταν ἐφθάσε μπρὸς τῆς ὁ Μωρίς τὴν ἐχαιρέτησε καὶ σταμάτησε. Ἡθελε μὴ τῆς μιλῇ.

— Δὲν μὲ γινώρισε, Διονυσία; ψιθύρισε.

— Πῶς! μάλιστα...

— Ντρέπεσαι. Τὸ καταλαβαίνω.

Κι' ἐνθὺς, μ' ἕνα κίνημα εἰλικρινείας σταθερῆς καὶ ἀνδρική, δγάζοντας ἐξω τὸν καλὸ ποῦ τόσες ὥρες τὸν ἔτρωγε μέσα του εἶπε μὲ ὕψος γλυκό.

— Μήπως ἐντράπηκα γιὰ σένα, ἐγώ;

Ἡ Διονυσία σήκωσε τὰ μάτια τῆς. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μωρίς εἶδεινε ὅλη τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν ποὺ αἰσθανότανε.

Δὲν μπόρεσε νὰντικρύσῃ πολὺ κατὰ τὸ δλέμμα, ὅπου περισσότερη ἦταν ἡ λύπη παρὰ ἡ ἐπίπληξις.

Ἐστρῆψε τὸ κεφάλι κι' ἔφυγε τρεχάτη κλαίωντας.

«Μήπως ἐντράπηκα γιὰ σένα; ἐγώ!»

Ὅλη ἡ ἀπέραντη πεδιάδα τῆς Λέν φαινότανε τῆς Διονυσίας γεμάτη ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράπονο.

Καὶ ἦταν ἀλήθεια.

Δὲν εἶχε ντραπῇ ἐκεῖνος, ὁ γιὸς τοῦ μηχανικοῦ, ὁ γιὸς τῶν εὐεργετῶν τῆς, ὁ ἐξάδελφος τῆς περήφανης Ἑλισσάβητ, δὲν εἶχε ντραπῇ νὰ κρατῇ συντροφιά αὐτῆς, τῆς κόρης ἐνὸς ἐργάτη στὸ μαῦρο κάρβουνο.

— Μήπως ἐντράπηκα γιὰ σένα ἐγώ; (Σελ. 181, στ. γ')

Ἀκόμη περισσότερο, ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸν ἐργάτη, παραμέλησε τοὺς ἄλλους γι' αὐτὴν, καὶ γι' αὐτὴν μόνο εἶχε ὅλη τὴν φροντίδα καὶ ὅλη τὴν προσοχή, γι' αὐτὴν τὴν πῖδ ταπεινὴ.

Να τί ἔκαμε ἐκεῖνος.

Καὶ νὰ τί ἔκαμε αὐτὴ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΡΩΝΕΤΑ

ΕΛΙΑ

Στου σκοτεινού φθιόπωρου
το πέραςμα, μαθήσαν
Σ' όλα τα δάντη οι φυλλωσιές
και έλασαν στο χρώμα
Κιτρινασμένες, και ξερά
τα κλώνια παρατήσαν.
Μα έδω την άνοιξη
και τώρα, Έλιά, είσ' άκόμα!

Οί άνεμοι, που λυσσομανούν
τριγύρω σου, γεμίσαν
—Φυσώντας και μουγκρίζοντας
απ' την αύγη ως το γόμο,
Όλο τον κάμπο, από κλαδιά
σπασμένα, μα σ' άφήσαν
έσθ' όλος διόλου άπειραχτη
με το χλωρό σου χρώμα.

Ο Άγέρας άγριος σ' άρουνας,
κουράσας μανιασμένους,
Περωνώντας, κάνει τα κλαδιά
των δέντρων να στεάζουν.
Μά σένα έβ'ω, τί κλώνια σου
τάκουν να τόν σαράζουν.

Κι άν, σ' άγριο τουτο πάλαμα
σου ρίξη, άποσαμένους,
Έλιά, λίγα ξερόφυλα,
στη θέση τους πιν' άλλα.
Διπλά, ξανά και τριδίπλα
θα βγούν πιο με, άλοι!

ΦΟΥΡΙΟΣ

ΔΕΙΓΜΑ ΦΙΛΙΑΣ

[Χαρισμένο στην Άδιαφόρητη.]

Ήταν ή ώρα των Μαθηματικών.
Είχε κυλήσει το κουδούνι γιά
να μπούμε στο μάθημα, όταν φά-
νηκε στην πόρτα ο έπιστάτης: «Δεν
θα κανει σήμερα μάθημα, μάς
λέγει, γιατί ή δασκάλα σας δεν
ήρθε». Σέ μι' στιγμή, δλόκληρη
ή αιδουσα, πού ήταν τόσο μελα-
χολική, έγινε χαρούμενη. «Έλα-
τε, κυρίστια, να παιξώμε!» φω-
νάζει ή πιό σενή μου φίλη, ή
Πατρά, πού ήταν και ή πιό ζωη-
ρή της τάξεως. Αυτό το πρόβλη-
μα το σημερινό ήταν πολύ δύσκο-
λο: μ' έπαισε πονοκέφαλος ως που
να το λύσω!

Κι έβγαλε το τόπι πού είχε
κοιμμένο, κι άρχισε το παιχνίδι.
Άραδιαστήκαμε όλες σε μιά γρα-
μή και ή Πατρά μās τ' όρμηξε
με τη σειρά. Ήταν καταχαρούμε-
νη και γελούσε πολύ δυνατά όταν
έχανε καμιά μας. Και να, σέ λί-
γη ώρα, κυττά το κουδούνι. Έτοι-
μαστήκαμε γιά τ' διάλειμα, άλ-
λά μείναμε κόκκαλο, σάν είδαμε
μπροστά μας την κ. Διευθύντρια,
πού ήταν στο πλαγινό δωμάτιο.

—Δέ μου λέτε τί γέλια είν'
αυτά; μάς λέει, ποιά γελούσε τό-
σο δυνατά; Έμεις τσιμουλιά...
Περίμενε λίγες στιγμές κι' έπα-
νέλωβε: «Πες μου σύ, Γ., άφού δεν
μιλούν αί άλλες!» Μά έγώ τίπο-
τα. Στεκόμουν σάν άγαρμή άκου-
μπισμένη στόν τοίχο. Άξαφνα μου
φάνηκε σάν κεραυνός ή φωνή της
Διευθύντριας: «Τότε θα τιμω-
ρηθής έσύ!» Ένα ρίγος μείπισε

έκείνη τη στιγμή, σήκωσα τ' ά-
τιά που και κοιτάξι την Πάτρα:
ήταν έτοιμη να μιλήσει και τα
ματιά της γεμίαν δάκρυα: «Όχι,
κυρία, είπε, δεν θα τιμωρηθ' ή
φίλη μου γιά μένα. Έδ' έπει-
σα κι' έγω πρέπει να τιμωρηθώ.»

Η διευθύντρια, πού δεν περί-
μενε τέτοια άπάντηση, είπε: «Σά
συγχωρώ και τις δυο γιατί ή φι-
λια σας είνε σπανία» Κι' έφυγε.
ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΣΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ

Τά χρόνια σ' άφύγουνε και πάνε,
Στου ΧΡΟΝΟΥ την αιώνια Μη-
χανή,
Πάντα δροσάτη, νέα, πιό τριανή
Σέ βλέπω. —Κι' όλα γύρω σου ά-
γερά!

Ποιά άνε ή ατρία όμως, ποιά άνε
Πού όλοι τριγύρω, γέροντες και
νιοί.
Γιατί, σ' παπουδες μαζί και έγγονοί,
Με τόση βαθεία άγάπη σ' άγαπάνε;

Σκ' μένος σ' ό τραπέζι ο μαθητής
Ή ο μπαμπάς, —παλιός συνδρο-
μητής,
Με πόση-δ' άλατάρα σέ κοιτάζει!

Στόν ένα τί ά άμνησες παλιέ,
Θυμ' είνε, πούνε πάντα ζωντανές.
Κι' όνός μετι έλπίδες, σέ συνβάσει!

ΑΡΗΣ

«ΚΟΛΛΕΣ ΓΙΑ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ!»

Είνε τώρα χερόνια πού πάω
σχολιό, μα ποτέ μου δεν άνοιω-
σα τό φόβο των φρεϊνών εξετα-
σεων.

Μια μέρα, ξαφνικά, μās λένε:
«Άδριο, παιδί, θα φέρετε κόλλες
για εξετασεις!» Τότε όλες χλω-
μασμένες είταμε: «Άδριο... και
ποτέ θα προφθάσωμε να διαβά-
σωμε; —Εί αυτό δέ μάς ένδιφε-
ρει!» μās άπάντησαν κι' έφυγαν.
Και όλες φοβιμένες δεν ξεραμε
τί να πρωτοδιαβάσωμε....

Τέλος ήρθε το πρώτο μάθημα
χωρίς περιστατικό, το δεύτερο...
και έτος όλα τα μαθήματα περά-
σαν, όπως περνάει το κάθε τί,
χωρίς να τό καταλαβαίνωμε και
ή μόνη άνάμνησις είνε ο φόβος
πού πήρα, όταν μās, είταν: «Παι-
διά, άδριο κόλλες γι' εξετασεις!»
ΛΕΣΒΙΑ ΑΝΔΡΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ

[Αφιέρωμα στην μνήμη
του άδελφού μου]

Χειμώνας! Ο άέρας άγρια ξε-
σπ' έξω. Κι' έγώ, καθισμένος στο
γραφείο μου, βλέπω με βλέμμα
έξεταστικό τά βιβλία πού είνε
πάνω. Έδω ο Όμηρος, πιό περα
ο Διοσκρίδης, έκει ο Κικέρων
κ. α. Άλλ' άπό όλα αυτά ένα μό-
νο μου τραβ' το μάτι. Το πάνω.
Είνε χρυσόδετο και με μεγάλα
σκαλιστά γράμματα φερει την έ-
πιγραφή: «Ιστορία του περασμέ-
νου.»

«Ω, χαρά! Άρχίζω να τό
φυλλομεν. Με μεγάλες ώρες
είκονες μου δείχνει το περσά μέ-
νο. Στην πρώτη σελίδα βλέπω τον
έντο μου την πρώτη φορά, πού
πήρα σχολείο. Νά με, με ήν ώρια
κοκκίνη ποδιά, πού μουράφει ή
γιαγι' σε σχωμέστηκε με τις
καινούργιες μύδρες μπότες και
με την πετσάνα τσάντα. «Ω! πώς
έκαμάρινα!»

Γι' ό τήν δεύτερη, την τρί-
τη... και φθανω σε μια όμοια εί-
κόνα: «Ήσσαν τότε 9 χρονών.
Τώρα και δυό βδομάδες είχα μιλ' ή
στην Δ' του Δημοτικού. Έκείνη
την βραδιά έβρασιζα τό κεφα-
λάκι μου να λύσω ένα πρόβλημα
δεκαδικών. Όλοι κοιμόντουσαν.
Ή γατα έρροχλίζε στα ποδιά
μου και κάπου-κάπου άκουε: «Του-
ποπούλι να φωνάζει. Ο άδελφός
μου μόνο δεν έκοιμόταν και με
ύπομονή, με όσο πιο άτλά μπο-
ρούσε λόγια, προσπαθούσε να
βάλει το πρόβλημα στο κεφαλάκι
πού με τη βία το κρατούσα όρθό.»

Φυλλομεν άκόμη τό ωραιό
βιβλίο, έφ' τά δακρυα θολώνουν
τα μάτια μου στην άνάμνησι ενός
τέτοιου καλού άελεπού...

ΔΟΞΑ ΜΑΤΙΜΕΝΗ

Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΟΥ

Είχε νυκτώσει τούρανού
βαθύτατη μουζικα
Του κάμπον ή χλόη έσκέπαζε
και τό βουνού τα φύλλα.

Μυρολογούσαν τα νερά
και οί βράχοι της θαλάσσης.
Άστρο χλωμό δεν έρεγγε
στην έρημια της πλασης.

Και μόνο έκανε, κρυφά
περνώντας, τό φεγγάρι
Μιν άκη άπο τα σύννεφα
λαμψη άγρυπν' ά πάχη.

Ήσαν τό χόρτο, τό κλαρι
κι' ο άνθος, την ώρα εκείνη,
Του μαμουδιου προσκέφαλο,
της πεταλούδας κλίνη.

Τάρι σή μάτρωε ελάγιαζε,
τάριμ σή μονιά του:
Όλα τα πλάσματα, Θεέ,
στον ήτικιο σου άπουκάσι!

ΤΡΕΛΛΗ ΜΟΥΣΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Μεταξύ συμμαθητών.
Ή ύπνέσ' ριά μας μια φορά
μπήκε με λερωμένα πόδια σε μια
κάμαρα.

—Μ' αυτά τά πόδια μπήκες στην
κάμαρα; τή; φώναξε ή μαμμά.
—Μα θα βγώ παλι έξω, άπλή-
νητος.

ΦΙΛΕΡΗΜΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό Κουνουπόγγυλο μπήκει γιά
πρώτη φορά στόν Ήλεκτρικό σι-
δηδόδρομο: κι' άφού πέρασαν τή
σήραγα, λέει στη μαμμά:

—Μαμμά, τόσο γλήγορα έ-
ρωσε;
Έστάλη από τό Έγγλέτικο Ψαλίδι.

Ο Διδ: Γιατί όν έγραψες
σου τα μαθήματα;
Τοτός: —Γιατί έγώ είμαι δι-
γαρκής!

Έστάλη από τό Κουνουπόγγυλο.

203ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΘΕΜΑ: Τά παθήματα μαθήμα

Θά μου γραψετε ένα διήγημα
τακι με αύτο τό θέμα. Άλλα
παθήματα πρέπει να είνε άσπ' (όχι
πραγματικά πράγματα!) τό
π' πολύ κυριολεκτικά!) και τό
μάθημα όν πρέπει να είνε
οχολογικό. Είσατε ένα θαυμα-
σιο διηγηματάκι που μετεφρά-
σεν του Γαλλικού ο συνεργά-
της μου κ. Στασινοπούλου και ήμ' α-
ντιέγραψα στο 20ο φυλλάδι: Τό
π' τορβωμά της γατας; Αυτό
παρετε γιά μοντέλο, γιά ύποδει-
γμα. Να ψάξετε και σεις στις ά-
μνήσεις σας, να βρήτε ένα άσπ'
περιστατικό της ζωής σας, πο-
σας έκαμε να πιυτετε μα και να
μαυτετε, —προπαντων όμως να
γελασετε, και να τό γραψετε
σύντομα κι' όμορφα, πρώτο γι-
να γελασουν κι' οί άλλοι, και δε-
τερο γινα να παρουν τό χρησιμ' ό
μάθημα πού πηρατε από τό πα-
θήμα σας και σεις.

Είπα «περιστατικό της ζωής σας»
γιατί όμα είνε δικό σας, θα τό
γραψετε άληθινότερα, φυσικότε-
ρα. Άννοείται όμως ότι αν δέ-
χ'ό τέτοιο ή ζωή σας όν έμπο-
ρούσε να παυετε από τη ζωή κα-
νός άλλου, ήαν είσθε ίκανοί, και
να παυετε με τη φαντασία σας
άλλα ότατό διηγηθήτε ως ε' συν-
έβη σ' εσάς Κι' άπό την τέλη σας
πια έξυρτάται να τό πιστέψουμε.

Οί όροι του Διαγωνισμού είνε
οί έξης:

1.—Τό διήγημα δεν πρέπει να
έχη περισσότερους από 350 λέξεις
τα συντομωτέρα θα προτιμηθούν.
Τά έκτεν στερεά θα αποκλεισθούν.

2.—Τό διήγημα πρέπει να είνε
γραμμένον εις την δημοτική
της «Διαπλάσεως». Τά μυλλισα
δεν θα ληφθούν ύπ' όψει.

3.—Τό διήγημα πρέπει να είνε
χωρίς καμιά καθυπογραμμένη.
(σέ χαρτί πού να μη περιέχει τί-
ποτε άλλο,) και να φέρη τό όνο-
μα και τό ψευδώνυμον (άν έχη)
του διαγωνιζομένου, και την ήλι-
κίαν του, εύθως κάτωθεν της έπι-
γραφής: «Απάντησις εις τόν
203ον Διαγωνισμόν Διηγήματος.»

4.—Δωρεάν λαμβάνουν μέρο:
μόνον όσοι έχουν ψευδώνυμον
διά τό 1922, οί λοιποί συνδρομη-
ταί, άδελφια συνδρομητών και
άγορασταί, επί πληρωμή μιας
δραχμής.

5.—Διηγήματα διά τόν 203ον
Διαγωνισμόν είνε δεκτά μέχρι
τέλους Ιουλίου.

6.—Βραβεία θα πονεμηθούν τά
συνήθη των Μεγάλων Διαγωνι-
σμών. (Ίδε Όδηγός, Κεφ. 5.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οί Συνδρομη-
ται, των οποίων έλθεν ήδη ή
δρομή, να σπεύσουν να την
ανέλθουν. Είς τοιαύτας περι-
πτώσεις καμμία καθυστέρησις δεν
τρέπεται, διότι δυσχεραίνεται
έξοδος μας.

Οί έν Αιγύπτω και Κύπρω
συνδρομηταί εμπορούν να στέλ-
ν' άντίτιμον μέσον Τραπε-
ζιτών ή Τραπεζής της
Αθηνών διά διατακτικής των
υποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΦΙΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

1922, 38 δόξ Εξορπίδου
την 1 Μ. Ιου 1922

ΤΕΡΕΟΥΤΥΠΟΝ: Δεν άπαντώ εις
όλας πού τάς λυει ο «Όδηγός του
Διαπλάσεως». Δεν δίδω διευθύν-
σεις, δεν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρο-
μητών. Δεν άπαντώ έκτενώς παρά μό-
νον μόνον τό έπιτέλει ο χάρος, κα-
ταργώ λήψεις των έπιστολών, έως
μεσημέρι κάθε Κυριακής, πού κάμνω
Άλληλογραφίαν.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Σήμερα πού σ' άς γράφω είνε
πρωτομαγιά. Και την γιορτάζω πα-
στοιχισμένη ή από τά γράμματα
πού είνε τόσα ωραία μπου-
νιάκια, τόσα δροσερά λουλούδια
καρδιά, άναδιδόντα τό γλυκύρω-
μας άγάπης. Με περιστοχίζούν όμως
μερικά λουλούδια πού μου έστει-
λαν φίλοι μου, άλλα άληθινά και
άλλα... Ζωγραφισμένα σε πρωτομα-
γικές κόρτες. Καλές σας Μάης,
αυτά μου. Και τού χρόνου.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Διηγηματογραφικές σήμερα Δια-
γωνισμοί. Τι χαρά σας!... Σας πα-
ρακαλώ όμως να μην ξεχάσετε να
παρακαλέσετε και την ήλικία σας. Δεν
έχω άκόμα αν θα παρουσι-σθ' ή
ήλικία να διαίρεται και τους διηγη-
ματογράφους σε δυό τείεις: κι' αυτό
είναι τίποτα στην προκήρυξη.

Τά την περιπλοκή όμως πού θα τό
βανά, σ' άς είπα να σημειώσετε και
ήλικία. Και σ' άς τό ξαναλέω, γιά
να μην άδικηθήτε οι μικρότεροι, ό-
ταν τυχόν θα είχατε δηλωμένη ήλι-
κία ή περνούσατε τότε στην Με-
σση Τάξη.

Στό κείμενο του Άγγλικού Δια-
γωνισμού είνε μ' αμερικανικά τό οργα-
νικά λαθη. Σας παρακαλώ, πριν
να μεταφράσετε, να τό διορθώσετε:

Στίχος 20 του κειμένου 4. αντί chel-
ice γράψετε shelter Στίχος 39,
εξέστε sky. Και στίχος 44, τό
which θέλει thick. Αυτά είνε μόνο.

Ο έκτακτος άλλα πολύτιμος συν-
δρομητής μου κ. Ζέφυρος Βραδυνός
έστειλε τό άκλουθο γράμμα:

Άγαπήτη Διάπλαση,
Σ' ό καταγγέλλω την Ήλιόλουστη
Μαροπούλα πού έλκεψε άσύστολα
τό ποίημα «Η Ζωή μας» τού Ζέ-
φυρου Βραδυνού, πού έχει δημοσι-
εύσει έδω και 3—4 χρόνια σε κάποιο
εβδομαζωό ή ήμερολόγιο, δεν θυμίζω

πιά καλ' ά, πού. Οί λίγες μεταβολές σε
μερικέλεξες (βάρα αντίσάρα, παλιά
μασάντι παλιά μας, κόμη αντί σάρκα
μας κτλ.) δείχνουν μόνον κουταμάρα,
γιατί δεν ταίριαζουν καλ' στη συνέ-
χεια.

Με φιλ. χαιρετισμό
Ζέφυρος Βραδυνός.

Βραβίων ότι την πρώτη σάρκα
την έκαμε βάρα ο τυπογράφος και
τη δεύτερη την έκαμα κόμη έγώ,
(γιατί είχα κάποιο λόγο) ο τυπο-
γράφος επίσης αντί παλιά μας έδω-
σε παλιά μας. Όστε ή Ήλ. Φαρο-
πούλα μου έστειλε τό ποίημα...
αντιγραφμένο πιστότατα, γιά δικό
της. Τί να πώ και; Φίλνεται: ότι
δεν έβρουν τί κάνουν αυτά τί παι-
διά...

Ναι, Άστραπή, με ίκανοποίησε
γιά τή σιωπή σου με τό μακρύ κι'
ωραίο αύτο γράμμα. Πραγματικώς,
τό Πάσχα ή μετάθασα από τή με-
γάλη νηστεία στην πολυεργία είνε
άπότομη και πολλά στομάχια την
παθαίνουν όπως τό δικό σου. Γι'
αυτό χροιάζεται κάποια προσοχή,
κάποια προσύλαξη, κάποια μετρίτης
τις πρώτες ήμέρες. Άλλά κρατι-
σύνται τά παιδιά... Τό έβρω Γι'
αυτό σε πολλά σπ'τία, αν κι' ε'σ-
τέστατα κατά τάλλα, οι πολλές
μεγάλες νηστείες καταργήθηκαν Κι'
έγώ συμπαθώ μαζί σου, ότι ο Θεός
δεν κοιτάζει τά «βρώματα», άλλα
τά «έργα»...

Τά έκαβα κι' έγώ, Μάης Αντρω-
τά, αυτά τά φρικτά πού έβγα αν στην
πονεμένη σου πατρίδα, στη γλυκειά
Ανατολή, με τόσους Τσίτες, ύστερ'
από την αναχώρηση των Ίταλών
και πριν καταλάβη τά μέρη ο Έλλ.
Στρατός. Άλλά τό γράμμα σου
μού έδωσε όλη την είκόνα της φρί-
κης. Και βέβαια πού σε μένα έπρεπε
να γράψω τόν βαθύ σου τόν πόνο
γιά τά δεινά των δυστυχισμένων σου
άδελφών. Άς δώση ο Θεός τούλά-
χιστο να είνε αυτά τά τελευταία...

Ρίτα, καλ' όνο παιδί έχω μπο-
στά μου τό από 6 Απριλίου γράμμα
σου. Λέει πως σ' όδους κλέφτες πρέ-
πει να είμαστε άσπ'τηροι και άσε-
λικοί χ'ό την τήν κοινωιά. Άλλά δεν
μπορούμε ή σ' έπανέσω γιά τή γε-
νοφονία πού έδαίξε στόν υπάλληλο
του Ταχυδρομείου σας, τό στωχό οικο-
γενειάρχη, όταν σε παρακάλεσε γο-
ντιστός να μη τόν καταγγείλεις σ' ό
δυστυχισμένο όστι άνοιξε τό γράμμα σου
κι' έκ'λεψε τή λίρα πού μου είχες
μέσα. Ποιος έφέρει! μπορεί κι' αυτός
να τό άσπ'τησε και να μη τό ξανα-
κάνη, καλλίτερα παρ' αν π'γαίνε στή
φυλακή... —Έλαβα και την Ίτα-
λική εφημερίδα με τις είκόνες τού
Θεάτρου και την έδωσα σ' όν κ. Φαί-
δωνα πού θα γράψη.

Σ' ό έστειλα τά τετράδια, Κε-
ραυνέ. Δεν σημαίνει αν λογοκρίνω-
ται στο γραφείο μου τά γράμματα,
πριν διαβασθούν, όπως και τά τε-
τράδια Μ. Μυστικών και όλα. Ά-
λληλογραφία δεν έπιτρέπεται παρά με-
ταξύ δημοφίλων. Και τοίτο όχι
γιατί τίχόρια μπορούσε να γραφ-
ται άταίριαστα πράγματα σε κορίτσια,
Θεός φυλάξει! τά παιδιά μου έ-
χουν καλή άνατροφή, άλλα γιά τή
Άλληλογραφία αυτή έχει σκοπό
τή σύναψη μιάς στενής φίλας, πού
μεταξύ έτεροφίλων δεν μπορεί να

υπάρξη. Και δεν μπορεί να υπάρξη,
γιατί είνε διαφορετική ή ζωή τους,
οί άσολίες τους, οι χαρακτήρες
τους, οι έθες τους άκόμη και τά
αίσθήματα. Γι' αυτό.

Χαίρω πολύ, Ψωφία Ρόδος, πού
έγινες καλ' κι' σ' εύχριστό πού
μόλις καλυτέρεψες, ώστε να μπο-
ρής να γράφης ή πρώτη σου φρον-
τίδα ήταν να γράψης σ' έμένα και
να μ' ευχαριστήσης γιά την καλή
συντροφία πού σου έκανα όσο ήσουν
άρρωστος. Άλλά τί να σου πώ γιά
τις 5 δραχμές πού μου έστειλεις ως
πασχαλινό δώρο, και τις 10 γιά την
έξυπνία σου, (επειδή δεν περιμένες
να δώσης πρώτα τή συνδρομή, άλλα
την αύξάνεις έσύ, έννοώ τας «τις δυ-
σχερίες τού έργου μου με τόν έ-
πασμό της δραχμής») και τέλος γιά
τό έσπαθώμα; Τέτοια δέγματα γιά
γάπης με συγκινούν τόσο βαθιά!

Μα γι' αυτό κι' έγώ, Πανταχού
Παράν, έπαισα να δέχωμαι κομμά-
νια γιά τή Σελίδα, μήπως κι' εύκο-
λύνταν λιγάκι ο κλ'ηρος να διαλέξη
και μερικά από τά δικά σου. Και
τόσων άλλων πού περιμένουν πρό
καρπού... Έδωκα και γιά τόν πα-
νικό πού έβινες στην Έκκλησία
σας τή Μ. Παρασκευή. Τί φοβέρο!
Πες χάνουν την ψυχραιμία τους οι
άνθρωποι με τό τίποτα! Γιατί αν ήταν
πυρκαϊά, έδωλεπον φλόγες, ύπομο-
νη. Άλλά έτσι, με μιά ρουκέτα;..

Ψωφίας Έπιστολάς μου έστειλαν
αυτήν την έβδομάδα και οι έξης:
Κυπριώτικο Λουλούδι (γιά τού ζήση
και τάδε φιλία πού θα τόν διαδεχθή)
Έλληνικόν Αίσθημα, Άερονάου-
της, Ζόζια, Πιστογιάνος, Σνιά,
Δαρνοσταής Σιρατηλάτης, Σαχλα-
μάρας, Βίλοαμο Πασιόπου (πού
έχω άκόμη στή διάθεσή του 11 85.)
Φελλάρα, Σερραμης, Νευρόσπαστο,
Βουναϊός, Άλαιοανή Καμ-
λια, Ρόδον της Σιαπούλ, Άμυ-
δρά Λάμης (στην τελευταία έρώ-
τηση ναί!) Θαλασσοπούλι και Γε-
ρόν-Άλιμος. Έξέτελεσα τ' ός παρα-
γελίας των και τούς ευχαριστώ ό-
λους γιά τά καλ' ά των λόγια.

Ποιωνίον Πεδε, Άύρα τού
Όρφέως, Τιριπιλή, Αίθνη Όδρα-
νέ και λοιποί τού Συλόγου «Όχο-
μενός», Πυθαγόρα Νεώτερος, Πονε-
μένο Χαμόγελο, Ποιήκηρ Άβέ-
τε, Αφρισμένο Κύμα, καλ' ά μου
παιδιά, σ' άς ευχαριστώ θερμά γιά
τά έσπαθώματά σας και γιά όσα
μού γράφετε. Δεν έχω τόπο να σ' ά-
παντήσω σήμερα χωριστά, άλλα
αυτό βέβαια δεν θα σ' άποδίση να
έξακολουθήσετε να μου γρά-
ψετε και να έσπαθώματε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αδ' ήν ήν έβδομάδα από
πρώτην φορά στέλλοντας, έλαβα
τά έξης: «Αντίθεσις». — Γιατροί,
τρέξτε! — Η πυρμαί τού Χέο-
π'... — Τά δύο σ' άς. — «Κωπο-
δία». — «Ο μικρός κυνηγιάρης» —
«Στερνή βραδιά» κτλ. — Παιδικά
Πνεύματα.

Αθήναις. — Όσοι δεν έστειλαν
φίλους της: Άγοναυλίτην (πρέ-
πει να διαβίση με προσοχή τόν Ό-
δηγό γιά να συμμορφώνεται) Ίδα-
νισμόν (έ έ και τόσο άτυχη! τό
κομμάτι σου είνε δεκτό και τώρα
έχει περισσότερες βέβαια πι-
θανότητες να κληρωθή) γέλασα με

«Αντίθεσις». — Γιατροί,
τρέξτε! — Η πυρμαί τού Χέο-
π'... — Τά δύο σ' άς. — «Κωπο-
δία». — «Ο μικρός κυνηγιάρης» —
«Στερνή βραδιά» κτλ. — Παιδικά
Πνεύματα.

Αθήναις. — Όσοι δεν έστειλαν
φίλους της: Άγοναυλίτην (πρέ-
πει να διαβίση με προσοχή τόν Ό-
δηγό γιά να συμμορφώνεται) Ίδα-
νισμόν (έ έ και τόσο άτυχη! τό
κομμάτι σου είνε δεκτό και τώρα
έχει περισσότερες βέβαια πι-
θανότητες να κληρωθή) γέλασα με

Κριτική της προηγουμένης Σε-
λίδος: — «Πυρκαϊά στο λαγγο». —
«Αεχνο κι' άνθρωπο. Άλλά δυνατό,
με πολύ αίσθημα, είλικρινές. —Τί
θυμίζω κάποτε-κάποτε». Καλό. Με
ζωηρότητα και μαρκετή χάρη γραμ-
μένο. — «Ψαράδες». Χρονογράφημα,
νόστιμο. «Χρυσάλλιδες». Η άρχή
και τό τέλος ωραία. Στη μέση
λιγάκι μεπερδεμένο.

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Έλαβα από την Ζακύνθο και τό
Β' τόμο της «Ποιητικής Τέχνης»
πού σ' άς είπα την άλλη φορά τά
περισσότερα τού. Έχει τόν ίδιο όγκο
τού Α' και τιμάται επίσης 50. 5
(και ταχυρ. 5,50 και 6 γιά τό Έ-
ξωτερικό). Περιμένω τις παραγ-
γελίες σας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ά-
νανοεύται, αν δεν συνοδεύεται όνο τού
διατάκτου δρ. 3. Τα εγκρίνουμε α ή
άνανοεύουμε λατύνουμε μέχρι της 3 Δε-
μβρίου 1922. Όσα συνοδεύονται από
Α ήλκων εις άγρία και όσα από Κ.
εις κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Αίμοστα-
γές Είφος, ά. (ΑΣ). Άκακία, κ.
(ΕΑ). Κορίνδος Άσ ήρ, ά. (ΥΚ).
Ταπεινών Ίον, ά. (ΣΚ). Νυστα-
ντιν Χόρτας, ά. (ΠΗ). Κύπρος
Γυμνασιώτης, ά. (ΙΚ). Κυπρια-
κό Λαβ' λίνα, ά. (ΠΟ). Β' άς,
ά. (ΠΓ). Μαύρος Γάτος, ά. (ΓΣ).
Ρέφ, ά. (Π) Δοξαζμένο Ίπα-
νιστική, ά. (ΠΠ). Γεφυρά τών Σ-
ναμίων, κ. (ΠΠ). Θάλαμα, κ. (ΟΚ).
Κίρκη, κ. Άράχνη, κ. Ξενιτεμέ-
νο Βυτινασάνη, ά. (ΣΤ). Σφαί-
ριστή, ά. (ΠΠ).

τὸ «Ένεκα ἡ ντροπῆς») "Ασπρο
Συννεφάκι (καλὰ σοῦ εἶπε ἡ μαμά·
ρεκλαμάρουν αὐτὰ τὰ νέα καὶ ἀγνω-
στα περιδοκᾷ, μήπως καὶ τυχὸν γί-
νουν γνωστά· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀ-
νάγκη· γι' αὐτὸ ἔπαισα κι' ἀπλὲς
εἰδοποιήσεις νὰ δημοσιεύω στὶς ἐ-
φημερίδες· τὰ παιδιὰ μου εἶναι ἡ
ζωντανή μου ρεκλάμα.) Χλωμασιμέ-
νο "Αγόρι (τὸ διεθίβασα· ναί, στεί-
λε·) "Αγριοκάτσικο (τὰ ἔλαβα, ἔχει
καλῶς· ἄλλη φορὰ ὅμως μὴν σκο-
τισθῇς μεθ' ἐπιδιώξεις, γιὰ τὸ
δὲν πηγαίνει, τὸ διορθῶν ἐγώ·)
"Ορτενοσιάν (χαίρω πολὺ γράφεις μου·)
Ναύαρχον (σ' ἐπίστωσα μετ' εἰς 100
δραχμὲς πού ἔστειλες γιὰ τὴν παραγ-
γελίαν σου· γιὰ τὴν γνωριμία χαίρω
πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις
συχνά·) Αἰμοσταγὲς Ἔλφος (αὐτὸ σοῦ
ἐδιόλεξα·) τὰ τετράδια τιμῶνται 25
λ. ὥστε κατὰ λάθος ἔστειλα 4 τὴν
πρώτη φορὰ· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα
γράψεις καὶ περιμὲν συνέχεια.) Βιά-
καν (χαίρω πολὺ· νὰ ἔξῃς ὅμως ὅτι
κἀν κομμάτι πρέπει νὰ γράφεται
σὲ χωριστὸ χαρτί·) "Ελπίδι. "Ελλη-
νίδα (σὲ καθεὶ σου τετράδιο πρέπει νὰ
ἐσθικλείς 20 λεπτά·) Δοξαζομένην
Τοολιᾶν (ὥστε ἦταν δικό σου; εἰ εἰ
νὰ γράφης κι' ἄλλα τέτοια·) Με-
λαχρὴν Μουσμέ (ὥραϊο τὸ γράμ-
μα σου· τὸ Μουσμέ εἶναι γιαπωνέ-
ζικο καὶ σημαίνει, νομίζω, κόρη·)
Χουσίλιον Φαίδανα (ὑστερ' ἀπ'
αὐτὰ πού ἔγειναν, τὸ "Αριστεῖον κα-
τηργήθη ὥστε περιττὸ) Ναυπλια-
κὸν "Αστέρα (ἐκαμες καλὰ) Υἱὸν
τῆς Νυκτὸς (μὴν κάνῃς τὸν κόπο,
γιὰ τὸ τέτοια γλῶσσα δὲν δημο-
μοσιεύω διηγήματα·) "Αμφισπολίτην
(ἔστειλα 4 καὶ 5·) Ματωμένην Δύ-
σιν (ἡ ταυνία γίνεται χειρόγραφος
ἕως νὰ ξανατυπωθῇ) Νυχτοπούλι
(ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ ψευδώνυμό σου·)
Παπαρούναν τῶν "Αρχῶν (στὰ Χρ.
νὰ τὸ στέλλω πρὸς ἐβδομάδων·) "Α-
μερικανίδα (ἔλαβα, ἔστειλα) Διαβά-
την, Δαγροσι, Στοιχηλάτην κτλ κτλ.
Καπετὰν Πούλακαν, "Υπαρχήφα-
νον "Ελληνα (ἐλβε, εὐχαριστῶ).
Μεγάλην "Ελλάδα, "Ανλούκαν
Μεγαλίδου, "Αλεξ. Βεϊνόλου, Κα-
σιανὸν "Ιππότην (ἔστειλα)
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 30ὴν "Απριλίου, θάπαντήσω
εἰς τὸ προεχές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξ ἑξ-
ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ος. "Εκαστος τόμος
δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 6,30 διὰ τὸ
"Εσωτερικὸν καὶ δραχ. 7,20 διὰ
τὸ "Εξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1921)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 28 ἐν ὅλῳ "Εκαστος, τοῖος
ἄρραφος δρ. 20 καὶ γραμμένος δρ.
22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ "Εσωτερικὸν λεπτά
50 ἄρραφος καὶ δρ 1 50 ὁ γραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ "Εξωτερικὸν δρ.
3.—εἰς ἄρραφος εἰς γραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 2000ῦ Διαγωνι-
σμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεσφαί με-
χοι τῆς 7 "Ιουλίου· ἀλλὰ καὶ πέραν
τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ
τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

332. Δεξιόγραφος.

Μία πρόθεση διτύλλαβη
Μὲ κερασφόρο ἐνώνεται
Κι' ἓνα βουνὸ θρόνο
Μπρσστά σου εὐθὺς ὑψώνεται.
"Εστάλη ὑπὸ τῆς Μίρκας

333. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι σύμφωνο
"Αντωνυμία τάλλο,
Ἐντρο γνωστὸ τὸ σύνολο,
ὦρατο καὶ μεγάλο.

"Εστάλη ὑπὸ τῆς "Αλτουστρίας

334. Στοιχειόγραφος.

Δυὸ κομματάκια ἐκείνη
"Απὸ μικρὸ μου μέλος
Καὶ ὄργανο αἰσθητήριο
Τὸ ἔκαμα στὸ τέλος.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ "Εδελοντοῦ

335. Αἵνιγμα.

Τὸ ἀρσενικό μου
"Οπτικό
Τὸ θηλυκό μου,
Φαγητό.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λυγγῶς

336. Κρίκοι

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

τὸ μέσον ἀπὸ τὰ Ο, δεξιὰ δεμη-
τριακὸν καὶ ἀριστερὰ γνωστὸν φάρ-
μακον (κερασία) διὰ τὰ θόντια.
"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Δικαίου

337 339. Δογοπαίγνια

1.—Ποῖας νήτου ἡ κάτοικος εἶναι
πόλις;
2.—Ποῖον μέρος τοῦ σώματος
ἔχει τόπον;
3.—Ποῖα θεὰ εἶναι θανατηφόρος;
"Εστάλη ἀπὸ τὸ Κοητ. Διαβολάκι

340. Κρυπτογραφικόν.

1234256789 = "Ορυκτόν.
2123476 = "Αρχ. πόλις.
36796489 = "Ακρωτήριον
4813489 = Μηχανήμα
57989 = Φυτόν.
6436 = Πόλις
75789 = "Αρχ. πόλις
84789 = Περιορισμός.
973489 = "Ορυκτόν.

"Εστάλη ὑπὸ Περ. Κασίμη.

341. "Ακροστιχὶς μετὰ Φωνηεν- τόλιπον.

Τάρχη τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ
τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποῦν ζητεῖται ἡ λύσις:

1. Στωϊκὸς φιλόσοφος· 2. Ζῶον
κερασφόρον· 3. Μουσικὸν ὄργανον·
4. "Ελληνικὴ χόρα ἐσχάτως ἐλευ-
θερωθεῖσα· 5. Εἶδος σπάρτης.

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ "Εδελοντοῦ τοῦ 9ου

342. "Ελιποσύμφωνον

ἡι υοα—οειη

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Γεώργιου Γελαστοῦ

343. Γρίφος.

λογ R γου

"Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Χίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

344. Στοιχειόγραφος

Avec la tête
Je donne de l' eau ;
Mais sans la tête
Je donne du miel.

"Εστάλη ὑπὸ Κατίνης Π. Κασίμη

345. Μικτόν

Ls-ei-rssx-o-ls-ae-rvrs

"Εστάλη ἀπὸ τὸ Τιμ. Τουφέκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. "Ασκήσεων τοῦ φύλλου 3.

26. "Οράτιος (δρᾷ τλ-δς) — 27.
Κῶων κίον. — 28. Σοφία-Σάφια.
29. I X Σ 30. "Η ἀλήθεια
K E A εἶναι πικρά. (Κα
T A B εἶναι πικρά. (Κα
K Y Z I K O Σ τὰ στήλας ἐκ
N A N δεξιῶν, ἐκ τῶν
N Ω O αὐτῶν καὶ τῶ
A N Σ αὐτῶν καὶ τῶ
κάτω ἐναλλάξ.) — 31—35. Διὰ τοῦ
M: μέρος, μέρος, μήκος, τόμος,
ἀμελής. — 36. TAPKYNIOΣ (Τί-
γοις, "Αυγος, Ροδαός, Κύων,
Υπερ. Ναός, "Ισαάν, "Ομηρος,
Συρία.) — 37—40 1. Φίλος βοή
θει. 2. "Εἰς ἐνάρετος. 3. "Οι-
κον φύλαττε. 4. Θεὸν σέβου. — 41.
"Εργαζα διὰ τὴν Διάπλαιν εἶκο-
σι "Ασκήσεις (ε-γραφα διὰ τὴν
διὰ πλάνην-20-ασκ εἰς. εἰς). — 42.
Hiver-hier — 43. VIENNE (ἴ-
πτιμαι—Voler, βιάξ Inepte, —ἀ-
νιψ-ῖ-Elever, νύξ. Nuit, δάπτω
Nulr, σέλλω — Euvoyar.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(KB' — 251 δίς)

Γ. ΝΙΑΓΑΣΙ χροῖα πολλὰ.

I. BAABI NOS

(KB' — 252)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΠΙΣ.

Συνεπείθη μετ' ἐν Συμφορίαν
"Αρλεκίνου, Σύλογον "Α-
χιλλέ· καὶ Σύλογον "Κοήτην.

(KB' — 253)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΠΙΣ.

Ποικηλοῦσαι διαγωνισμὸν με-
θέα: Ποῖα εἰσι τ' καθή-
κοντα τοῦ πολίτου πρὸς τὴν κοι-
νωσίαν; Δύο βραβεῖα: Α', 15
δραχ. Β', 7 1/2 δραχ. Δ)σι: D.
Floumis, Tera-el-Boulakia No
16 Caire, (Egypte).

(KB' — 254)

Χλωρὸ Δελινό, γιὰ τὴν γιορτὴν
σου ὀλοθροῦμαι εὐχέας.

Μυροβόλος Χαραυγὴ

(KB' — 255)

Πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος στὸ
σαλονάκι τῆς Δαφνίσσης,
χαίρει ὅλους, ἰδίως "Αφελὴ Γυ-
μνασιόπαιδα καὶ Μανεμένο Τσο-
πανόπουλο. — Δ Γ. Παπαγεωργίου

(KB' — 256)

Ονειρον τῆς Κόπρου, εὐπρόσ-

δεκτη ἡ πρότασή σου.

Ματωμένη Δύση

(KB' — 257)

ΕΛΑΒΑ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

Ω., ΘΕΡΜΟΣ. Α.

(KB' — 258)

Σώρα Διζινέβ = "Αλέκο
νούση.

Γιὰ νὰ μὴ ξεχῶς καὶ τὸ
σου. "Οσο πάει καὶ ἡ «ΔΗ-
ΚΡΑΤΙΑ» σου ξεπέφτει. "Η
ξά σου σβύνει. Πότε θ' ἀξί-
νὰ δημοσιεύσης τ' ἀποτελέσ-
δου, βου Διαγωνισμοῦ;

"Ο αἰώνιος ἐπὶ τοῦ σου κα-
ΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΝΔΡ
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(KB' — 259)

Γιὰ τοῦ "Αετοῦ. ἔλαβα Μ. Μ.
Πολὺ ὥραϊο. Σὲ εὐχαριστῶ
"Ηρώς τῆς Κιουτάχ

(KB' — 260)

Σ ΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝ-
Σ ΝΟΥ, προ:οῦ ἰσχυρίσετὸ
θίσμα θελετε νὰ σάσῃ τὸ νόμιμό
Pardon γιὰ τὴν γλῶσσά σου. — Ρ

Αφελὴ Γυμνασιόπαι, τὸ
σας τὸ ρολόϊ δείχνει πᾶ
ενημέρι, τὰν ἀπὸ δα τοῦ Ρ
λου.

(KB' — 262)

Μπερμπαντάκο, φουρτου
αὐ!

(KB' — 263)

Μ. Ε. Προδός τοῦ Συλλά-
"Επί· τριγλ, τριγλ τρι-
δουναί. Μεγαλειότη!! — Μ

(KB' — 264)

Ο Σύλλογος "Φαραῶν, κυοῦ
Διαγωνισμὸν Μ. Μ. εἰς
Μ. Μ. Πρω:ότυπον βροβ τρι-

(KB' — 265)

Ρίτα, δέχομαι, ἔστειλα. Μ
Γόητα = "Ολνα Δίρδα.
πώ!! κι' ἀν' εἰς εὐχῆς. — Κ

(KB' — 266)

— ἀνθὲ Βιολιότη, εὐχαριστῶ
— γιὰ τὴν σπουδαίωτάτην πλῆ-
φυρία. Καὶ σ' ἀνώτερες βλακῆ
Σ Ε

(KB' — 267)

Συμμορί· Αρλεκίνου: "Εἰ-
ριος ἐμοὶ βοηθός, λε-
"Ατόστολος Παῖλος, τίνα φε-
θήσομαι; Συγχαρητήρια γιὰ
πολλήκαρια σις.

"Οσοι πολέμου: Α') Διαγ-
σμοὶ Διπλοσεως. Β') Διαγ-
σμοὶ πρωτότυποι δικοὶ μας.
πομέριες ταχυδρομικῶς. "Ο
λεμος διακίεῖ ἓνα χρόνον ἀπὸ
μετα. "Αποζημίωση 100 δ α
στὴ Νικητὴν ἡτθόσους. — Σ Ε

(KB' — 268)

Α' ΚΑΛΛΙΓΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑ-
ΣΦΑΙΡΙΣΤΗ

Δέχομαι ἀπ' ὅλα: "Ελαιογρ-
ες, ὑδατογραφίαι, ξιλογρα-
ες, γ αματόσημα, σκίσα, α
τογραφίαι... "Ολοι λάβετε μετ'
Προθεσμία τριμήνη. Β) α
πρωτότυπα καὶ ἱκανοποιήτ
δ)σις: Σφαιριστήν, Ρ. Τ. Σιδι
ΣΦΑΙΡΙΣΤ

(KB' — 269)

Διπλοσπουλα, πῶς σὰς φα-
ται ὁ κοριτσίστικος προσ-
νός σύλλογος "Φαραῶν; — Κ

(KB' — 270)

Τὸ ξεμέπα· μα:
Φοινικία = Καλλιόπη "Ιω-
νου. — Διαβολάκι τῆς "Ηλιούπο-
= Κ. Γκούτας. — "Αόρατος = Δ

(KB' — 271)

Διπλοσπουλα, δεχθῆτε ἓνα
ρετισμὸ ἀπὸ τὸ Κυπριώτ
Δουλοδὶ πού πρωτομπαίνει
Διπλοσπουλοσμο.